РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

28 януари 2010 година*

По дело C-264/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Hof van Cassatie (Белгия) с акт от 22 май 2008 г., постъпил в Съда на 19 юни 2008 г., в рамките на производство по дело

Belgische Staat

срещу

Direct Parcel Distribution Belgium NV,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans (докладчик), изпълняващ функцията на председател на втори състав, г-н K. Schiemann и г-н L. Bay Larsen, съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-жа E. Sharpston,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за Direct Parcel Distribution Belgium NV, от адв. K. Wille, advocaat,

— за белгийското правителство, от г-н J.-C. Halleux, в качеството на представител,

— за полското правителство, от г-н M. Dowgielewicz, в качеството на представител,

— за финландското правителство, от г-жа A. Guimaraes-Purokoski, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н W. Roels, в качеството на представител,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 217, параграф 1 и на член 221, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Belgische Staat (белгийската държава) и Direct Parcel Distribution Belgium NV (наричано по-нататък „Direct Parcel“) по повод на последващото събиране на вносни сборове.

Правна уредба

Митнически кодекс

3 Член 217 от Митническия кодекс гласи:

„1. Размерът на вносните или износните сборове, който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на сборовете“, трябва да бъде

изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

[…]

2. Държавите членки определят практическите правила за вземане под отчет на размерите на сборовете. Правилата могат да се различават според това дали митническите органи, предвид условията, при които митническото задължение е възникнало, имат сигурност, че посочените размери ще бъдат платени.“

4 Съгласно член 221, параграфи 1 и 3 от Митническия кодекс:

„1. Длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага, след като този размер бъде взет под отчет.

[…]

3. Уведомяването на длъжника не може да бъде извършено след изтичането на тригодишен срок от датата на възникване на митническото задължение. Въпреки това, когато поради дадено деяние, подлежащо на наказателно преследване, митническите органи не са били в състояние да определят точния размер на дължимите сборове, уведомяването може да се извърши в рамките на действащите разпоредби и след изтичането на посочения тригодишен срок.“

Правна уредба относно собствените ресурси на Европейските общности

5 Член 6 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение № 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184) предвижда по-специално правила в областта на вписването по сметки на произтичащите от митническо задължение сборове при осчетоводяване на собствените ресурси — вписване, което е обусловено от констатирането на посочените сборове в съответствие с член 2 от този регламент.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

6 На 18 ноември 1999 г. Boeckmans België NV (наричано по-нататък „Boeckmans België“) подава обобщена декларация до митническата и акцизна администрация на Антверпен, която се отнася до контейнер с тестени изделия, чийто получател е Direct Parcel.

7 Без да е приключена процедурата, свързана с представената на администрацията декларация, този контейнер е доставен на Direct Parcel, като поради това контейнерът все пак е бил отклонен от митнически надзор.

8 С писмо от 26 май 2000 г. посочената администрация уведомява Boeckmans België, че срокът за приключване е пропуснат отдавна и че поради това е възникнало митническо задължение.

9 С писмо от 3 октомври 2000 г. същата администрация предлага на Boeckmans België доброволно уреждане на спора, срещу което последното подава жалба, отхвърлена на 10 януари 2001 г.

10 Тъй като оспорва, че е длъжник по посоченото митническо задължение, на 2 февруари 2001 г. Boeckmans België завежда дело срещу Belgische Staat пред Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Първоинстанционен съд Антверпен). С призовка от 8 февруари 2001 г. Boeckmans België привлича Direct Parcel като гарант за всички вземания, които Belgische Staat е предявила спрямо него.

11 Belgische Staat подава насрещен иск за солидарно осъждане на Direct Parcel и на Boeckmans België за заплащане на дължимите сборове.

12 С решение от 7 април 2004 г. Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen отхвърля жалбата на Boeckmans België и осъжда същото, както и Direct Parcel, да заплатят тези митни сборове.

13 С решение от 7 ноември 2006 г. Hof van beroep te Antwerpen (Апелативен съд Антверпен) изменя посоченото съдебно решение. С мотива че Belgische Staat не е представила никакво доказателство за предварителното вземане под отчет на размера на посочените сборове в съответствие с член 221, параграф 1 от Митническия кодекс, тази юрисдикция приема, че правото на Belgische Staat да осъществи събирането на съответния митен сбор е погасено.

14 Впоследствие Belgische Staat сезира запитващата юрисдикция с касационна жалба срещу съдебното решение на Hof van beroep te Antwerpen, като изтъква, че

липсата на вземане под отчет или късното вземане под отчет на съответното митническо задължение не е пречка за неговото събиране от митническите органи.

15 При тези условия Hof van Cassatie (Касационен съд) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Е ли вземането под отчет, предвидено в член 221 от [Митническия кодекс], вземане под отчет по смисъла на член 217 [от този кодекс], който предвижда че размерът на сборовете трябва бъде вписан от митническите органи в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, как трябва да се тълкува разпоредбата на член 217 от [Митническия кодекс], съгласно която размерът на сборовете „трябва да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация […]“? Свързани ли са с него определени минимални технически или формални изисквания или [посоченият член] оставя изцяло на преценката на държавите членки приемането на по-подробни разпоредби относно практиката на вземане под отчет на размера на сборовете, без да налага минимални изисквания? Трябва ли това вземане под отчет да се разграничава от вписването на размера на сборовете при осчетоводяването на собствените ресурси по смисъла на член 6 от [Регламент № 1150/2000]?

3) Трябва ли член 221, параграф 1 от [Митническия кодекс] да се тълкува в смисъл, че уведомяването по подходящ начин на длъжника за размера на сборовете от митническите органи може да се разглежда като уведомяване на длъжника за размера на сборовете по смисъла на [този член] само когато

размерът на сборовете е бил взет под отчет, преди длъжникът да бъде уведомен за него? Как, освен това, трябва да се разбира изразът „по подходящ начин“ [в посочения член]?

4) При утвърдителен отговор на третия въпрос, може ли да се приеме наличието на презумпция в полза на държавата, според която вземането под отчет на размера на сборовете е било извършено, преди длъжникът да бъде уведомен за този размер? Може ли националният съд да се основе на презумпция за истинност на декларацията на митническите органи, според която размерът на сборовете е бил взет под отчет преди уведомяването на длъжника за този размер или посочените органи трябва във всеки конкретен случай да представят пред националния съд писмено доказателство за вземането под отчет на размера на сборовете?

5) Трябва ли вземането под отчет на размера на сборовете да се извършва преди уведомяването на длъжника за този размер съгласно член 221, параграф 1 от [Митническия кодекс] под страх от недействителност или погасяване на правото на събиране на митническите сборове или на правото на принудително събиране на последните? С други думи, трябва ли [този член] да се тълкува в смисъл, че ако длъжникът е бил уведомен по подходящ начин от митническите органи за размера на сборовете, но посоченият размер на сборовете не е бил взет под отчет [от тези органи] преди длъжникът да бъде уведомен за него, същият размер не може повече да бъде събран, което води до това, че за да могат все пак да съберат разглеждания размер, митническите органи трябва да уведомят по подходящ начин длъжника за него, след като последният е бил взет под отчет, и то ако това взимане под отчет е осъществено в рамките на погасителния давностен срок, предвиден в [посочения член]?

6) При утвърдителен отговор на петия въпрос, каква е последицата от заплащането от длъжника на размера на сборовете, за който той е бил уведомен, без да е извършено предварително вземане под отчет? Трябва ли платеното да се разглежда като недължимо платено, което може да получи обратно от държавата?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

16 По този въпрос е достатъчно да се напомни, че Съдът вече е дал утвърдителен отговор в Определение от 9 юли 2008 г. по дело Gerlach & Co. (C-477/07, точки 18 и 23).

17 Следователно на първия въпрос е уместно да се отговори, че член 221, параграф 1 от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него „вземане под отчет“ на размера на сборовете, които трябва да бъдат събрани, съставлява „вземане под отчет“ на посочения размер на сборовете, както то е определено в член 217, параграф 1 от Митническия кодекс.

По втория въпрос

18 Що се отнася до втората част на този въпрос, с който запитващата юрисдикция пита Съда дали трябва да се прави разграничение между „вземането под отчет“ по смисъла на член 217, параграф 1 от Митническия кодекс и вписването на размера на сборовете при осчетоводяване на собствените ресурси, посочено в член 6 от Регламент № 1150/2000, следва да се отбележи, че Съдът също вече е отговорил на този въпрос в Определение по дело Gerlach & Co., посочено по-горе (точки 22 и 23).

19 Макар в определението Съдът да се е произнесъл по повод на член 6 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на

Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1), този извод е изцяло приложим за член 6 от Регламент № 1150/2000, чийто текст по същество е еднакъв с текста на член 6 от Регламент № 1552/89.

20 Следователно е уместно да се приеме, че трябва да се прави разграничение между „вземането под отчет“ по смисъла на член 217, параграф 1 от Митническия кодекс и вписването на сборовете при осчетоводяване на собствените ресурси, посочено в член 6 от Регламент № 1150/2000.

21 Що се отнася да първата част от този въпрос, т.е. дали член 217 от Митническия кодекс налага минимални технически или формални изисквания относно вземането под отчет на размерите на сборовете, следва да се изтъкне, че от член 217, параграф 1, първа алинея от Митническия кодекс произтича, че вземането под отчет се изразява във вписването от митническите органи в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация на размера на вносните или износни митни сборове, който произтича от митническо задължение.

22 Съгласно член 217, параграф 2 от посочения кодекс държавите членки следва да определят практическите правила за вземането под отчет, които могат да се различават в зависимост от това дали предвид условията, при които е възникнало митническото задължение, митническите органи имат сигурност, че размерът на митните сборове, който произтича от посоченото задължение, ще бъде платен.

23 Ето защо, след като член 217 от Митническия кодекс не налага практически правила за „вземане под отчет“ по смисъла на тази разпоредба, нито следователно и минимални технически или формални изисквания, вземането под отчет трябва да бъде извършено така, че да се гарантира вписването от компетентните митнически органи на точния размер на вносните или износните сборове, които произтичат от митническо задължение, в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, за да се позволи по-специално вземането под отчет на съответния размер на сборовете да бъде установено със сигурност и по отношение на длъжника.

24 Освен това Съдът вече е присъдил, че с оглед предоставената на държавите членки с член 217, параграф 2 от Митническия кодекс свобода на действие, следва да се приеме, че те могат да предвидят, че вземането под отчет на размера на митните сборове, който произтича от митническо задължение, се осъществява с вписването на посочения размер в акта за установяване на нарушение на приложимото митническо законодателство, съставен от компетентните митнически органи, каквито са органите, посочени в член 267 от Общия закон за митата и акцизите, съгласуван с Кралски указ от 18 юли 1977 г. (*Belgisch Staatsblad* от 21 септември 1977 г., стр. 11425), утвърден със Закон от 6 юли 1978 г. относно митата и акцизите (*Belgisch Staatsblad* от 12 август 1978 г., стр. 9013) (Решение от 16 юли 2009 г. по дело Distillerie Smeets Hasselt и др., C-126/08, Сборник, стр. I-6809, точка 25).

25 Следователно въз основа на гореизложените съображения на втория въпрос следва да се отговори, че „вземането под отчет“ по смисъла на член 217, параграф 1 от Митническия кодекс трябва да се разграничава от вписването на размера на сборовете при осчетоводяване на собствените ресурси, посочено в член 6 от Регламент № 1150/2000. Тъй като член 217 от Митническия кодекс не налага практически правила за „вземането под отчет“ по смисъла на тази разпоредба, нито следователно и минимални технически или формални изисквания, това вземане под отчет трябва да бъде извършено така, че да се гарантира вписването от компетентните митнически органи на точния размер на дължимите по силата на митническо задължение вноски или износни сборове в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, именно за да позволи вземането под отчет на съответните суми да бъде установено със сигурност, включително и по отношение на длъжника.

По третия въпрос

26 Съдът напомня, че от текста на член 221, параграф 1 от Митническия кодекс следва, че вземането под отчет, което съгласно член 217, параграф 1 от посочения кодекс се изразява във вписването от митническите органи на размера на сборовете в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, задължително предхожда уведомяването на длъжника за размера

на вносните или износните сборове (вж. по-специално Решение от 16 юли 2009 г. по дело Snauwaert и др., C-124/08 и C-125/08, Сборник, стр. I-6793, точка 21).

27 Всъщност този хронологичен ред на дейностите по вземане под отчет и по уведомяване за размера на сборовете, утвърден със самото заглавие на раздел 1 от дял VII, глава 3 от Митническия кодекс, а именно „Вземане под отчет на размера на митническото задължение и уведомяване на длъжника“, трябва да се съблюдава, за да не се създаде различно третиране на длъжниците и да не се застраши освен това хармоничното функциониране на митническия съюз (вж. по-специално Решение по дело Snauwaert и др., посочено по-горе, точка 22).

28 Въз основа на това Съдът стига да извода, че член 221, параграф 1 от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че уведомяването на длъжника по подходящ начин от митническите органи за размера на дължимите вносни или износни сборове може да се извърши надлежно само ако размерът на тези сборове е бил предварително взет под отчет от посочените органи (вж. по-специално Решение по дело Snauwaert и др., посочено по-горе, точка 23).

29 Също така Съдът вече е постановил, че държавите членки не са длъжни да приемат специални процесуални норми относно реда и условията, при които длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на вносните или на износните сборове, след като за посоченото уведомяване могат да бъдат прилагани вътрешноправни процесуални норми с общо приложение, гарантиращи подходяща информация за длъжника и позволяващи му при пълна информираност да осигури защитата на своите права (Решение от 23 февруари 2006 г. по дело Molenbergnatie, C-201/04, Recueil. стр. I-2049, точка 54).

30 Следователно на третия въпрос следва да се отговори, че член 221, параграф 1 от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че уведомяването по подходящ начин на длъжника от митническите органи за размера на вносните

или износните сборове, които трябва да бъдат платени, може да бъде надлежно извършено само ако размерът на тези сборове е бил предварително взет под отчет от посочените органи. Държавите членки не са длъжни да приемат специални процесуални норми относно реда и условията, при които длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на посочените сборове, след като за това уведомяване могат да бъдат прилагани вътрешноправни процесуални норми с общо приложение, гарантиращи подходяща информация за длъжника и позволяващи му при пълна информираност да осигури защитата на своите права.

По четвъртия въпрос

31 С този въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали общностното право допуска националният съд да се основе на свързана с декларацията на митническите органи презумпция, съгласно която вземането под отчет на размера на сборовете е било извършено преди уведомяването на длъжника за този размер, или дали общностното право изисква посочените органи във всеки конкретен случай да представят пред националния съд писменото доказателство за вземането под отчет на размера на сборовете.

32 В това отношение е безспорно, че общностното право не съдържа никаква специална разпоредба относно тежестта на доказване на „вземането под отчет“ на митническото задължение по смисъла на член 217 от Митническия кодекс.

33 Естествено при липса на общностна правна уредба по този въпрос във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат компетентните юрисдикции и да се определят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти

черпят от непосредственото действие на общностното право, доколкото тези правила не са по-неблагоприятни от правилата относно сходни съдебни производства по вътрешното право (принцип на равностойност) и не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от общностния правен ред (принцип на ефективност) (вж. по-специално Решение от 7 септември 2006 г. по дело Laboratoires Boiron, C-526/04, Recueil, стр. I-7529, точка 51, както и Решение от 8 септември 2009 г. по дело Budějovický Budvar, C-478/07, Сборник, стр. I-7721, точка 88 и цитираната съдебна практика).

34 Тези съображения важат и относно правилата за доказване, по-специално относно правилата за разпределяне на тежестта на доказване, приложими в съдебните производства по спорове относно нарушаване на общностното право (вж. по-специално Решение от 24 април 2008 г. по дело Arcor, C-55/06, Сборник, стр. I-2931, точка 191).

35 За да гарантира зачитането на принципа на ефективност, ако установи, че възлагането на длъжника на митническото задължение на тежестта на доказване на липсата на вземане под отчет на това задължение може да направи невъзможно или изключително трудно това доказване, по-специално поради това че то се отнася до данни, с които е невъзможно длъжникът да разполага, националният съд е длъжен да използва всички процесуални средства, с които разполага по силата на националното право, сред които фигурира възможността да разпореди необходимите мерки за събиране на доказателства, включително представянето на документ или на доказателство от една от страните или от трето лице (вж. по аналогия Решение по дело Laboratoires Boiron, посочено по-горе, точка 55).

36 Следователно на четвъртия въпрос следва да се отговори, че общностното право допуска националният съд да се основе на свързана с декларацията на митническите органи презумпция, според която „вземането под отчет“ на размера на вносните или на износните сборове по смисъла на член 217 от

Митническия кодекс е било извършено преди уведомяването на длъжника за този размер, при условие че са били спазени принципите на ефективност и равностойност.

По петия въпрос

37 Що се отнася до въпроса относно последиците на липсата на вземане под отчет на митническото задължение преди съобщаването на неговия размер на длъжника, Съдът е присъдил, че макар да е вярно, че неспазването от митническите органи на държава членка на член 221, параграф 1 от Митническия кодекс е възможно да възпрепятства събирането на сумата на дължимите сборове или получаването на лихвите за забава, вярно е също, че такова неспазване не води до никакви последици за съществуването на тези сборове (вж. по-специално Решение от 20 октомври 2005 г. по дело Transport Maatschappij Traffic, C-247/04, Recueil, стр. I-9089, точка 28).

38 От това следва, че митническите органи запазват възможността да извършат ново уведомяване за този размер при спазване на предвидени в член 221, параграф 1 от Митническия кодекс условия (Определение по дело Gerlach & Co., посочено по-горе, точка 28).

39 Следователно на петия въпрос следва да се отговори, че член 221, параграф 1 от Митническия кодекс трябва да се тълкува в смисъл, че уведомяването за размера на сборовете, които трябва да бъдат събрани, трябва да бъде предхождано от вземане под отчет на тези сборове от митническите органи на съответната държава членка и че при липса на вземане под отчет в съответствие с член 217, параграф 1 от Митническия кодекс тези сборове не могат да бъдат събрани от посочените органи, които обаче запазват възможността да извършат ново уведомяване за същите сборове при спазване на предвидените в член 221,

параграф 1 от Митническия кодекс условия и на действащите към момента на възникване на митническото задължение правила за давността.

По шестия въпрос

40 Съдът е приел, че сумата на вносните или износните сборове остава „дължима“ по смисъла на член 236, параграф 1, първа алинея от Митническия кодекс дори когато длъжникът не е бил уведомен за нейния размер в съответствие с член 221, параграф 1 от този кодекс (Решение по дело Maatschappij Traffic, посочено по-горе, точка 29).

41 Тези съображения са валидни също в случая, когато въпреки че длъжникът е бил уведомен за размера на тези сборове, това уведомяване не е било предхождано от вземане под отчет на размера на същите сборове.

42 В подобна хипотеза, както беше посочено в точка 38 от настоящото решение, митническите органи запазват възможността да извършат ново уведомяване за размера на тези сборове при спазване на условията, предвидени в член 221, параграф 1 от Митническия кодекс, и действащите към датата, на която е възникнало митническото задължение, правила относно давността.

43 При все това, ако подобно уведомяване вече не е възможно, поради факта че определеният с член 221, параграф 3 от Митническия кодекс срок е изтекъл, задължението е покрито с давност и следователно е погасено по смисъла на член 233 от този кодекс (Решение по дело Molenbergnatie, посочено по горе, точки 40 и 41).

44 В подобно положение длъжникът трябва по принцип да може да получи обратно сумите, платени на основание на това митническо задължение.

45 Всъщност според трайно установената съдебна практика правото да се получат обратно данъци, събрани в държава членка в нарушение на нормите на общностното право, е следствие и допълнение на правата, предоставени на правните субекти от общностните разпоредби, в тяхното тълкуване, дадено от Съда. Следователно държавата членка по принцип е длъжна да върне данъците, събрани в нарушение на общностното право (вж. по специално Решение от 13 март 2007 г. по дело Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-524/04, Сборник, стр. I-2107, точка 110 и цитираната съдебна практика).

46 При липса на общностна правна уредба в областта на възстановяване на недължимо платени данъци, във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат компетентните юрисдикции и да се определят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от общностното право, доколкото посочените правила, от една страна, не са по-неблагоприятни от правилата относно сходни съдебни производства по вътрешното право (принцип на равностойност), и от друга страна, не правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от общностния правен ред (принцип на ефективност) (вж. по-конкретно Решение по дело Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, посочено по-горе, точка 111 и цитираната съдебна практика).

47 Предвид гореизложените съображения е уместно на шестия въпрос да се отговори, че дори вносните или износните сборове да остават „дължими“ по смисъла на член 236, параграф 1, първа алинея от Митническия кодекс, независимо че длъжникът е бил уведомен за тях, без те предварително да са били взети под отчет в съответствие с член 221, параграф 1 от същия кодекс, вярно е също, че ако такова уведомяване вече не е възможно, поради факта че определеният в член 221, параграф 3 от посочения кодекс срок е изтекъл, длъжникът по принцип трябва да може да получи обратно тази сума от държавата членка, която я е събрала.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Член 221, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него „вземане под отчет“ на размера на сборовете, които трябва да бъдат събрани, съставлява „вземане под отчет“ на посочения размер на сборовете, както то е определено в член 217, параграф 1 от посочения регламент.**

2) **„Вземането под отчет“ по смисъла на член 217, параграф 1 от Регламент № 2913/92, трябва да се разграничава от вписването на размера на сборовете при осчетоводяване на собствените ресурси, посочено в член 6 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите. Тъй като член 217 от Регламент № 2913/92 не налага практически правила за „вземането под отчет“ по смисъла на тази разпоредба, нито следователно и минимални технически или формални изисквания, това вземане под отчет трябва да бъде извършено така, че да се гарантира вписването от компетентните митнически органи на точния размер на дължимите по силата на митническо задължение вноски или износни сборове в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, именно за да**

позволи вземането под отчет на съответните суми да бъде установено със сигурност, включително и по отношение на длъжника.

3) Член 221, параграф 1 от Регламент № 2913/92 трябва да се тълкува в смисъл, че уведомяването по подходящ начин на длъжника от митническите органи за размера на вносните или износните сборове, които трябва да бъдат платени, може да бъде надлежно извършено само ако размерът на тези сборове е бил предварително взет под отчет от посочените органи. Държавите членки не са длъжни да приемат специални процесуални норми относно реда и условията, при които длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на посочените сборове, след като за това уведомяване могат да бъдат прилагани вътрешноправни процесуални норми с общо приложение, гарантиращи подходяща информация за длъжника и позволяващи му при пълна информираност да осигури защитата на своите права.

4) Общностното право допуска националният съд да се основе на свързана с декларацията на митническите органи презумпция, според която „вземането под отчет“ на размера на вносните или на износните сборове по смисъла на член 217 от Регламент № 2913/92 е било извършено преди уведомяването на длъжника за този размер, при условие че са спазени принципите на ефективност и равностойност.

5) Член 221, параграф 1 от Регламент № 2913/92 трябва да се тълкува в смисъл, че уведомяването за размера на сборовете, които трябва да бъдат събрани, трябва да бъде предхождано от вземане под отчет на тези сборове от митническите органи на съответната държава членка и че при липса на вземане под отчет в съответствие с член 217, параграф 1 от Регламент № 2913/92 тези сборове не могат да бъдат събрани от посочените органи, които обаче запазват възможността да извършат ново уведомяване за същите сборове при спазване на предвидените в член 221, параграф 1 от Регламент № 2913/92 условия и на действащите към момента на възникване на митническото задължение правила за давността.

6) Дори вносните и износните сборове да остават „дължими“ по смисъла на член 236, параграф 1, първа алинея от Регламент № 2913/92, независимо че длъжникът е бил уведомен за тях, без те предварително да са били взети под отчет в съответствие с член 221, параграф 1 от същия регламент, вярно е също, че ако такова уведомяване вече не е възможно, поради факта че определеният с член 221, параграф 3 от посочения регламент срок е изтекъл, длъжникът по принцип трябва да може да получи обратно тази сума от държавата членка, която я е събрала.

Подписи